

Chương 50: Trêu Ghẹo

(Số từ: 3396)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:25 PM 06/06/2025

Chết tiệt.

Tôi đã nói với gã đó rằng tôi sẽ khiến hắn phải nhìn thấy trần phòng y tế, nhưng cuối cùng người tỉnh dậy nhìn trần lại là tôi.

“.....”

Đó là sau khi ông Epinhauser tuyên bố tôi thắng cuộc, nên kết quả không thể bị lật ngược. Đây là phòng y tế đúng không? Rèm được kéo nên tôi không thể biết có ai ở gần đó không.

Ngay sau đó, có người kéo rèm và xuất hiện trước mặt tôi.

“Cậu tỉnh rồi.”

“Aaa, tiền bối.”

Đó là Adriana. Cô đến gần tôi, đặt tay lên trán tôi và chậm rãi gật đầu.

Cô đánh giá tình trạng của tôi ổn rồi sao?

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Hậu bối thắng cuộc đấu rồi, nhưng sau đó cậu đột nhiên ngất xỉu. Đây là phòng hồi sức của ký túc xá.”

Phòng hồi sức? Có thứ đó sao? Mayarton cũng ở đây sao? Khi tôi nhìn quanh, Adriana lắc đầu như thể cô biết tôi đang tìm gì.

“Tiền bối đó ở một phòng hồi sức khác. Tôi sẽ không để cả hai dùng chung phòng đâu.”

Tôi đã đập đầu hấn khá nhiều, nên hấn cũng cần phải tĩnh dưỡng. Adriana ngồi xuống giường bên cạnh tôi và thở dài.

“Hậu bối biết tôi muốn làm gì đúng không?”

Có lẽ cô đang nói về cái nhìn cô dành cho tôi trước đó.

“Vâng, ừm...”

“Tôi có thể chiến đấu thay cậu mà.”

Cô đang hỏi tôi tại sao tôi vẫn cố chấp làm một việc liều lĩnh như vậy thay vì chọn cô ấy.

“Cậu có mong chờ điều vô lý như đột nhiên thức tỉnh Siêu Năng đúng lúc không? Cậu không hiểu mọi chuyện trừ khi bị đánh sao?”

Adriana có vẻ tức giận.

Nhân tiện, họ hẳn đã quét cơ thể tôi một lần khi tôi bất tỉnh. Vì vậy, họ hẳn đã biết lý do tại sao tôi trở nên mạnh mẽ một cách kỳ lạ là do Siêu Năng của tôi.

“Miễn là kết quả tốt thì không sao chứ nhỉ?”

“Vô lý. Tất nhiên, tôi có nghe về những khả năng kỳ lạ của hậu bối, nhưng... Cậu đã làm một điều rất liều lĩnh.”

Tôi biết mình có một Siêu Năng tiềm ẩn và nhận ra cách thức tỉnh nó ngay lúc đó. Tuy nhiên, đối với người khác, điều này có vẻ như tôi đang đập đầu xuống sàn để phá vỡ nó.

“Nếu nó không diễn ra tốt đẹp, chẳng phải còn tệ hơn cả thua cuộc sao?”

Adriana dường như không biết phải nói gì để đáp lại phản ứng của tôi như thể có điều gì đó sai trái.

“Hậu bối vẫn còn sáu năm để sống ở Temple. Cậu chỉ mới bắt đầu năm học đầu tiên. Lần này cậu có thể thức tỉnh Siêu Năng nhờ sự trùng hợp lớn, nhưng liệu cậu có tiếp tục làm những điều

liều lĩnh như vậy trong tương lai chỉ để biến những năng khiếu khác thành tài năng không?”

“Không, không hẳn...”

Siêu Năng chỉ là những trường hợp đặc biệt, còn những tài năng khác mà tôi muốn có thể mua bằng Điểm Thành Tích, vì vậy sẽ không có lý do để làm những điều này nữa...

“Dù sao thì, đừng làm những điều liều lĩnh như vậy nữa. Cũng đừng vô lễ với các tiền bối chỉ vì mình thắng cuộc đấu đó.”

“Tuy nhiên, điều đó có lẽ sẽ xảy ra lần nữa trong tương lai không xa...”

Tôi chắc chắn rằng mọi người đang tự hỏi liệu tính khí đáng nguyên rủa của tôi có khiến tôi bị hạ gục lần này không. Thật không may cho họ, tôi đã nhận ra cách sử dụng Siêu Năng của mình và tóm tóc tiền bối năm ba đập hẳn xuống sàn phòng tập thể dục.

Vậy điều đó có nghĩa là đối với họ, Reinhardt chỉ trở nên điên rồ hơn.

“Thật tình. Vậy thì tôi nghiêm túc phải mắng đả em này của mình rồi. Nghe rõ chưa?”

Adriana đang nhìn tôi một cách đáng sợ. Điều gì sẽ xảy ra nếu đàn chị này mắng tôi?

Tôi không biết liệu lời mắng đó sẽ dưới dạng lời nói hay dưới dạng một trận đòn.

“Vâng. Tôi sẽ cố gắng kiềm chế bản thân.”

Dù sao thì, tôi không muốn bị mắng bởi một người đã lo lắng cho tôi đến mức cô tức giận. Chỉ vì cô tức giận với tôi về một chuyện như thế này không có nghĩa là cô ghét tôi.

Tất nhiên, nếu tôi thực sự đánh nhau với các tiền bối, tôi có lẽ sẽ không thoát khỏi nó dễ dàng như vậy. Mayarton cũng mất cảnh giác. Nếu đó là một trận đấu thật, nó đã kết thúc trong chưa đầy 5 giây.

“Nhưng thành thật mà nói, tôi rất biết ơn.”

Ngay cả khi bị mọi người khác cho là điên, mình cũng nên tử tế với những người thực sự sẽ đứng ra bảo vệ mình.

Adriana thở dài trước lời nói của tôi.

“Tôi thực sự không thích những đàn em hay đi gây gổ. Tôi thà có một đàn em hòa đồng với mọi người hơn.”

“Vậy thì có thằng nhóc ở Lớp B tên Ludwig đó.”

“Cậu biết đấy, cậu vốn dĩ phải là người như thế, vậy cậu có thực sự phải nói điều đó không?”

“Chắc tôi sinh nhầm kiếp rồi.”

“Ồ, vậy sao.”

Bụp!

“Oái!”

Cuối cùng, Adriana tức giận đã đánh vào đầu tôi.

Tôi cảm thấy mình có thể dễ dàng khiến bất cứ ai tức điên. Tôi nghĩ đó là tài năng thực sự của tôi ở đây.

Tôi được giáo viên được chỉ định làm y tá trong phòng hồi sức chữa trị. Việc tôi bất tỉnh là điều đương nhiên. Tôi đã dùng sức ép buộc bản thân tăng cường sức mạnh vượt xa những gì cơ thể ban đầu có thể chịu đựng, vì vậy nó đã đạt đến giới hạn. Tất nhiên, tôi có thể rời phòng hồi sức khá nhanh vì không cần phải hồi phục thêm ở đó nữa.

Sau đó, thật đáng buồn, tôi có một buổi tư vấn với ông Epinhauser.

“.....Tự Âm Thị...”

Ông Epinhauser có vẻ lo lắng về việc Siêu Năng của tôi thức tỉnh trong trận đấu.

“Thú vị đây, Số 11. Cậu đã nói rằng phải có một năng khiếu về Siêu Năng trong vô số năng khiếu của mình, vì vậy việc thức tỉnh một cái là điều có thể. Dường như cậu đã chấp nhận thử thách của tiền bối vì sự cần thiết... Điều đó khá nực cười, nhưng cậu đã đúng.”

“Thực ra, tôi làm điều này vì bản thân muốn một điều khác xảy ra, nhưng bằng cách nào đó nó lại thành ra thế này.”

“May mắn cũng là một tài năng. Cũng như các học viên ưu tú khác không nhất thiết phải có được sức mạnh của họ thông qua sự chăm chỉ. Tôi không biết liệu đó chỉ là may mắn đơn thuần, nhưng cậu không được phép sử dụng khả năng của mình để tấn công ai nữa. Trừ khi trong những trường hợp đặc biệt như quyết đấu. Tuy nhiên khả năng của cậu không phải là một khả năng rõ ràng. Nhược điểm của điều này là rất khó để nhận ra và đánh giá. Tất nhiên, nó có thể có lợi cho cậu đây.”

Tùy thuộc vào mức độ tôi sử dụng khả năng của mình, người ta có thể không biết liệu tôi có tăng cường sức mạnh cơ thể hay

không. Nó cực kỳ có lợi cho người sử dụng, nhưng lại khá bất lợi cho giáo viên phải đưa ra phán quyết về nó.

“Tôi sẽ không làm điều ngu ngốc đâu.”

“Đúng vậy, dù cậu có vẻ khá bạo lực, nhưng tôi không tin cậu là kẻ ngốc.”

Ông Epinhauser vẫn nhìn chăm chăm vào tôi với ánh mắt kiên định.

Mỗi khi tôi bắt gặp ánh mắt của ông ấy, tôi luôn cảm thấy ánh mắt của người này thật đáng sợ.

Khi ông thể hiện thái độ lạnh lùng này với tôi, tôi cảm thấy một nỗi sợ hãi tương tự như nỗi sợ hãi tôi cảm thấy từ Bertus.

“Cô Rollandira sẽ khá ngạc nhiên khi nghe về cậu đấy. Cậu có thể đi.”

Cô Rollandira đang nhắc đến giáo viên phụ trách lớp học Siêu Năng.

Cô ấy chắc chắn sẽ ngạc nhiên khi người đã bình thường nói rằng mình bằng cách nào đó sẽ có được một Siêu Năng, thực sự đã có được một cái.

Reinhardt đã thức tỉnh Siêu Năng của mình trong trận đấu với tiền bối của mình.

Tin đồn đó dường như đã lan truyền khắp lớp cũng như trong số các tiền bối. Khi một học viên năm nhất và học viên năm ba quyết đấu với nhau, học viên năm nhất thực sự đã thức tỉnh khả năng Siêu Năng của mình và đánh bại tiền bối của mình.

Bản thân trận đấu có lẽ đã trở thành một chủ đề nóng trên toàn bộ Lớp Royal ngay cả trước khi nó bắt đầu, nhưng bây giờ lại có tin rằng học viên năm nhất thực sự đã thắng.

Sẽ thật kỳ lạ nếu không có bất kỳ tin đồn nào.

Tuy nhiên.

Tôi không biết nó sẽ thành ra thế này...

“Cậu là Reinhardt à?”

“Tôi nghe nói trận đấu đó không phải là trò đùa sao?”

“Mayarton, tên khốn đó, đáng lẽ phải bị đánh thêm nữa.”

“Ôi trời ơi. Nhóc bé tí tẹo! Dễ thương quá! Chị có thể ôm em không?”

Không, tôi không phải là một đứa bé. Tôi vẫn 17 tuổi. Và dù nhìn thế nào đi nữa, tôi cũng không thực sự thuộc kiểu dễ thương, hay tôi có?

“Chị gái này có nên mua cho em thứ gì đó ngon không? Em có thích bánh macaron không?”

Ký túc xá Lớp A năm nhất hiện đang đông nghịt các tiền bối đến sau khi nghe tin đồn về tôi.

Theo một cách nào đó, đây có lẽ là một kết luận tự nhiên.

Để đánh bại học viên năm nhất, học viên năm ba đã tự ép mình vào trận đấu của học viên năm hai làm người đại diện.

Vào thời điểm này, Mayarton hẳn đã bị đóng dấu là rác rưởi trong tâm trí những người không quá quan tâm đến việc kỷ luật các đàn em. Không phải tất cả học viên Lớp A đều nghiêm khắc về truyền thống và những thứ tương tự.

Ngay khi đạt đến năm tư, nhiều học viên đã chuyển sự chú ý của họ khỏi những thứ đó. Vì vậy, nhiều người trong số họ đã không hài lòng với Mayarton vì đã cố gắng đánh học viên năm nhất.

Nhưng hẳn thậm chí còn thua.

Do đó, những tiền bối đó chắc chắn sẽ nảy sinh một mức độ tò mò và thiện cảm nhất định đối với tôi, ở mức độ tương tự như họ không thích Mayarton.

Ngoài ra, dù tôi không khiến Reinhardt trông siêu đẹp trai, nhưng vẫn đủ đẹp trai.

Có thể hiểu được rằng những đàn chị đó sẽ nói: “Em bé tí tẹo dễ thương quá”.

“Sao nó còn trẻ mà đã chính nghĩa thế? Em đã nói với các tiền bối đừng bắt nạt em và bạn bè em nữa nếu em thắng đúng không?”

Khi tin đồn lan truyền rằng tôi tham gia trận đấu dù sao cũng sẽ thua để khiến các tiền bối ngừng quấy rối lớp tôi, có vẻ như tôi giờ đây đã được biết đến như một người chính nghĩa đã chiến đấu vì bạn bè mình.

“À... Ừm... Tôi có nói thế.....”

“Em tốt bụng quá.”

Tất nhiên, các bạn cùng lớp thực sự của tôi nghe thấy tiếng xì xào của các tiền bối dường như nghi ngờ tai mình.

Các tiền bối lại khen ngợi Reinhardt, thằng chó điên khốn nạn, là một người tốt bụng và tử tế. Biểu cảm của họ cho thấy một số người trong số họ dường như muốn gào lên một cách dữ dội, “Không, hấn ta không phải là người như vậy chút nào!”.

“Nếu có ai đến làm phiền em nữa sau chuyện này, hãy nói cho chị biết. Chị sẽ mắng chúng cho em. Thấy chưa? Nếu em có bất kỳ vấn đề gì, hãy đến thẳng Lớp A năm năm nhé?”

Rầm! Rầm!

Nếu cô ấy học năm năm thì cô ấy 21 tuổi. Cô ấy là một chị sinh viên đại học.

...Tất nhiên, tôi thực ra không coi cô ấy là chị gái, cô ấy vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Cô ấy đang cố gắng khoe khoang và tạo ra một cơn bão nhỏ xuất hiện trong tay phải của mình. Gì cơ?

Tại sao cô ấy lại làm vậy?

Vì họ là tiền bối, khả năng Siêu Năng của họ không thể đem đi so sánh với những người năm nhất. Họ nói tôi nên tự hào về bản thân và rằng nên có nhiều đứa trẻ như tôi hơn.

Các bạn cùng lớp của tôi, tất nhiên, sẽ không bao giờ đồng ý với bất cứ điều gì họ nói.

Nếu có thêm bất kỳ đứa trẻ nào như tôi, Temple sẽ bị phá hủy.

Tuy nhiên, nếu người ta tin vào những tin đồn, tôi thực sự có vẻ như chỉ là một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Cũng có những lúc một số đàn anh vỗ đầu tôi, nói rằng tôi đã làm tốt, nhưng cũng có một số đàn chị đơn giản là vượt quá giới hạn.

“Chị phải làm gì đây? Chị nghe nói em có một cuộc sống khó khăn như vậy.”

“À, vâng, ừm...”

Cô ấy dường như đã nghe về nguồn gốc của tôi, vì vậy một đàn chị nào đó đột nhiên ôm chặt tôi, khiến tôi đau đầu.

Kh, không.

Này!

Đừng làm thế!

Dù tâm trí tôi vẫn như trước, nhưng cơ thể tôi hiện tại là một cậu bé 17 tuổi khỏe mạnh!

“Ôi trời, tốt quá là em đã vào được Temple.”

Đừng làm thế! Đ, đây không phải là cách chuyện này nên diễn ra!

Khi họ biết rằng tôi thực ra chỉ là một kẻ ăn xin từ đường phố, họ không thể không ngạc nhiên khi tôi có thể lớn lên ngay thẳng như vậy trong môi trường đó.

Các tiên bói có sự hiểu lầm lớn về tôi, đến mức tôi không thể làm gì được nữa.

Mệt mỏi.

Tôi thực sự mệt mỏi.

Tôi đã trở thành một ngôi sao ở Temple chỉ vì một trận đấu.

Bất kể những hiểu lầm mà các tiên bói có về tôi, ánh mắt của những người khác dành cho tôi sau khi họ quay lại hơi khác so với trước.

Có lẽ vì họ biết tôi đã thức tỉnh Siêu Năng.

Họ có thể cũng cảm thấy điều gì đó từ hành động của tôi, chiến đấu rất chăm chỉ dù tôi bị đặt vào một tình huống bất lực như vậy bởi tiền bối đó.

Những người ghét tôi, Cayer, Erich và Kono Lint, nhìn tôi rồi đi qua tôi với đôi mắt nhắm nghiền. Họ cảm thấy rằng họ không thể sánh được với tôi, không chỉ về kỹ năng, mà còn về sức mạnh tinh thần.

Không phải vì tôi chiến đấu quá tốt, mà là vì sức mạnh tinh thần của tôi không cho phép tôi từ bỏ dù có bị đánh tệ đến đâu. Cuối cùng, họ sẽ trở nên khéo léo hơn và mạnh mẽ hơn về tinh thần, nhưng hiện tại họ chỉ là những đứa trẻ. Chẳng trách tôi trông kỳ lạ đối với họ.

Và.

“.....”

Harriet de Saint-Owan đang nhìn tôi, quay đầu đi và đi qua tôi mà không thèm liếc nhìn tôi một cái.

Chà, đó chắc chắn không phải là điều tôi mong đợi.

Chẳng phải đây là thời điểm hoàn hảo để nói với tôi điều gì đó như: “Đáng lẽ cậu phải bị đánh nhiều hơn mới phải”?

“Này!”

“Gì, gì!”

Khi tôi gọi, cô dừng lại như thể đang chờ đợi điều đó, và nhìn tôi một cách giận dữ. Tôi có thể thấy cô đang đỏ mặt.

“Cậu không có gì muốn nói với tôi sao?”

Harriet cau mày khi tôi hỏi cô điều đó.

“Không có chuyện đó đâu? Tôi có gì phải nói với một tên khốn như cậu? À, vâng, vâng. Đáng lẽ cậu phải bị đánh nhiều hơn, nhưng rồi cậu lại dùng cái Siêu Năng đó như một kẻ hèn nhát chỉ để thắng.”

Tôi nhận được câu trả lời chính xác mà tôi muốn nghe.

“Thật sao? Cậu không hề bồn chồn khi xem tôi bị đánh sao?”

“Gì, gì?”

Khuôn mặt cô càng đỏ hơn vì cô không nghĩ tôi đang nhìn cô trước đó.

“Tôi thấy cậu giậm chân với khuôn mặt tái mét đấy?”

Tôi nói với cô bằng một nụ cười đáng sợ. Thực ra, cô cứ nhìn về phía tôi và ông Epinhauser với hy vọng ông ấy có thể dừng trận đấu này lại.

Tôi có thể thấy tất cả những điều đó, ngay cả khi tôi đang bị đánh. Nói chính xác thì đó là điều duy nhất tôi có thể làm vào lúc đó.

Dù sao thì, tôi thấy cô ngày càng bồn chồn, muốn ông Epinhauser chấm dứt tất cả những điều đó, nhưng ông ấy không làm.

Vậy thì chỉ có một kết luận.

“Cậu lo lắng cho tôi sao? Dễ thương quá.”

“Tuyệt đối không! Không bao giờ, không đời nào! T, tôi. T, tại sao tôi lại, lại phải lo, lo lắng cho k, kẻ như cậu? Hứ! Hứ! Thật sáng khoái!”

Đánh giá từ khuôn mặt đỏ bừng ấy, có vẻ như cô hoàn toàn lo lắng cho tôi. Cuối cùng, không một ai không cảm thấy thương hại nếu ai đó bị đánh thảm thương như vậy.

Tôi đến gần và đặt tay lên má cô nàng, bóp chặt.

Đôi má của nàng công chúa kiêu sa của Đại Công tước giống như hai chiếc bánh bao hấp.

“!”

Cô thậm chí không thể la hét vì quá ngạc nhiên. Cô thậm chí không tưởng tượng được ai đó lại dám làm điều này với mình.

“Bỏ ra! Bỏ ra! Đừng!”

Thực sự, thực sự rất dễ thương khi cô ngạc nhiên vì tôi làm một điều nực cười như thế này. Khi tôi buông ra, cô gái mặt đỏ bừng này bắt đầu run rẩy khắp người vì kinh ngạc tột độ.

“S, sao, sao cậu dám chạm vào cơ thể tôi! Một kẻ như cậu? Thật vô lý. Sao. Sao. Sao một kẻ ăn xin... Sao...”

Cô tức giận và xấu hổ đến mức không thể la hét tử tế. Đôi đồng tử ấy run rẩy rất mạnh, người ta có thể nghĩ chúng bị ảnh hưởng bởi một trận động đất hay gì đó. Lần này cô có vẻ không tức giận lắm, cô ngạc nhiên và sững sốt hơn.

Không chỉ tôi dám chạm vào khuôn mặt quý giá ấy, mà tôi còn bóp má cô và cười nhạo cô nàng.

Cô dễ thương nhất khi như thế này.

Có vẻ như cô đang cố gắng phủ nhận thực tế. Cô có lẽ đang nghĩ điều gì đó như: “Điều này không thể xảy ra với mình”, hay gì đó.

“Hu, hức..... Hứcccccc! Hứccc! Hít!”

Tuy nhiên.

Trái ngược với mong đợi của tôi, cô bắt đầu khóc.

“H, hả...”

Không phải vậy.

“Tại sao cậu lại làm thế với tôi? Tên khốn nhà cậu, tại sao cậu lại gây sự với tôi? Tại sao cậu lại bắt nạt tôi như thế này? Dừng lại! Dừng trêu chọc tôi nữa!”

T, tôi phải làm gì đây...?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

VIETQR

50+

Thanks For Reading